

KRATOCHVILNÉ ČTENÍ NA PRÁZDNINY

*T*aky máte někdy pocit, že proti dobám minulým přinesla ta naše, jistý posun hodnot v celém světě. To by bylo v pořádku, kdyby ovšem tento posun směřoval ke kvalitativně lepším vztahům a společenským vazbám, než tomu bylo dříve. Nejsem si jist, že tomu tak je. A nejhorší na tom všem je, že nám to připadá běžné a normální. Nedávno jsem si přečetl zprávu, že jistý český fotbalový hráč byl prodán do zahraničí za 800 mil. Kč. A tak mne napadlo, jak by to vypadalo kdyby ...

MILIONOVÝ HRÁČ

V klubovně úspěšného prvoligového fotbalového klubu, vyzdobené různými trofejami, probíhá zasedání představenstva. Vzrušená debata jeho členů je rázně přerušena předsedou:

„Tak sakra, klid! Ať se někde dostaneme. Můj názor je ten, že cenu 200 milionů korun za skvělého útočníka si můžeme dovolit investovat. Za to nám stojí. A příští sezóna je pro nás natolik důležitá, že ani jinou možnost nevidím. Lukeš je prvotřídní forvard a my ho prostě koupit musíme. Nechávám hlasovat. Kdo je pro?“ Zvedne se určitý počet rukou a hlasy jsou hned spočteny. „Kdo je proti?“ O něco méně rukou je zdviženo a zaznamenáno. „Zdržel se někdo?“ Žádná ruka. Předseda se zatváří spokojeně: „Takže 11 pro, 6 proti. Je to tedy jasné! První zápas letošní ligy už hraje Honza Lukeš v našich barvách a já pochybovačům garantuju, že jsme nevyhodili peníze zbytečně. S forvardem jako je Lukeš, musí být liga naše!“ „Jen aby“, zamručí dva z těch, co hlasovali proti.

Vařící kotel stadionu. Druhý poločas ligového zápasu přenášeneho televizí. Sportovní komentátor sleduje ve své hlasatelně monitor a vzrušeně komentuje zápas:

„A je tady další velká šance Lukeše. Fantastickým způsobem obchází obranu a GÓL! GÓÓÓL!! Neuvěřitelná střela. Tři minuty před koncem druhého poločasu dává Lukeš svůj druhý gól a svému novému klubu tak zvyšuje skóre na 2 : 0. Ano 2 : 0 pro DELTU. Fanoušci DELTY šílí. Je vidět, že zakoupení tohoto hráče se DELTĚ opravdu vyplatilo. Do konce utkání už se nemůže mnoho změnit. Takže v tuto chvíli se dá říci, že o vítězi dnešního utkání je rozhodnuto. Hosté se sice ještě snaží, ale na výsledku toho již mnoho změnit nemohou. Do konce zápasu chybí dvě minuty... Ale pozor! Že by neuvěřitelný Lukeš chtěl ještě jednou skórovat? Mistrně přijal přihrávku Nového a teď kličkuje mezi obránci hostů a... Pozor! To je další Lukešova šance. Snaží se obejít obránce a... Faul! To je faul! Těžký a ošklivý faul a navíc zcela zbytečný. V nejvyšší rychlosti mu hráč Orionu podtrhl nohy a Lukeš skončil v kotrmelcích nárazem na břevno branky. Lukeš se válí na zemi, drží si nohu a nemůže vstát. Snad to nebude nic vážného.“

Pískot fanoušků doprovází spěchajícího lékaře, který se přes trávník rozběhl k ležícímu Lukešovi. Rozrazí hlouček hráčů, pokleká ke zraněnému a ohmatává nohu. Z výrazu

jeho tváře je vidět, že je to vážné. Dává pokyn a hned jsou donesena nosítka a za ohlušujícího hvízdotu je Lukeš odnášen z hřiště. Když hráče dávají do sanitky, přibíhá rozčilený trenér Deltý a předseda klubu a hned se o překot vrhnou na doktora:

„Doktore, co je. Není to vážný, že ne?!“, sklání se nad Lukešem trenér.

„Pozitíří hrajeme další důležitý zápas. Musí být fit, doktore! Dělejte, co umíte!“, vzrušeně si utírá pot z čela předseda.

„Tak na to pánové zapomeňte. Ten obránce ho pěkně zřídil. Ten snad neměl kopačky, ale kopyta a ke vši směle ještě blbej náraz nohy do branky. Vypadá to na dvojitou frakturu holenní kosti, a to nechci vidět rentgen kotníku.“ Předseda s trenérem se zhrouceně opřou o zábradlí. „Za hodinu zavolám z nemocnice. To už budu vědět víc“, volá na ně doktor ze dveří rozjíždějící se sanitky.

Na Lukešovu nohu je zaměřen tomograf. U obrazovky stojí službu konající lékař a ukazuje sportovnímu lékaři výsledek. Ten se ho na něco ptá, ošetřující lékař krčí rameny a je ve viditelných rozpacích. Sportovní lékař rozhovor najednou utne a vztekle odchází. Na chodbě z mobilu volá trenéra Deltý. Ten pak nasedá okamžitě s předsedou klubu do auta a řítí se do nemocnice.

Několik rentgenových snímků nohy fotbalisty studuje primář a dva lékaři. Primář odkládá jeden ze snímků na stůl, sundává brýle a unaveně k doktorům:

„No, vidíte to sami. Co teď?“

„Hm, nevidím to optimisticky. Dvojitá zlomenina holenní kosti“, dívá se první lékař na snímek proti světelné tabuli.

„A k tomu tříštivá zlomenina kotníku“, - dodává druhý doktor, „to může na tuhle sezónu zapomenout.“

„Jenže oni chtějí, aby se za každou cenu vrátil co nejdříve na hřiště“, krčí rameny primář.

První doktor bere znovu do ruky snímek a kroutí nad ním hlavou: „Hm, tohle by zvládl jenom doktor Hejný.“

„Jo, ten jedinej. S ním by mohl mít tenhle čutálista šanci. Jinak...“, rezignovaně mávne rukou druhý doktor.

„Jinak co“, kontruje primář.

„Bez Hejného nejsme schopni ho tu dát dohromady tak, aby mohl ještě hrát. A už vůbec ne tuhle sezónu. To ať zkusí jinde“, dokončuje svou úvahu druhý doktor tónem, který jasně říká, že on k tomu už nemá co dodat. První doktor přitakává. Primář si nasadí brýle: „Sami víte nejl-

pe, že když ho nedáme dohromady my, tak to nedokáže v republice už žádná nemocnice.“ Do krčení ramen obou doktorů se ozve zaklepání a sekretářka mezi dveřmi oznamuje: „Pane primáři, promiňte, ale...“

„Co je?“ Otočí se nevrle primář.

„Je čas jít na vizitu, čekají na Vás.“

„Ano. Jistě, jistě. Děkuji.“

Lékaři se sestrami a s primářem v čele energicky kráčí po chodbě a přichází k jednomu z řady pokojů, do kterého vchází. V pokoji leží krom Lukeše ještě jeden pacient. Primář při vstupu pozdraví a se svojí skupinou jde rovnou k fotbalistovi, ležícímu s fixovanou nohou na posteli blíže ke dveřím.

„To je dost, že jste se ráčili objevit“, - utrhne se na ně Lukeš, „ležím tady s dvakrát přelomenou hnátou a nic se neděje...“

„S třikrát, pane Lukeši, s třikrát přelomenou. Trojí komplikovaná fraktura“, přerušuje primář klidně jeho vztekly výlev a bere od vrchní sestry rentgenový snímek, na který se dlouze zadívá. Jakoby ve snímku, který dobře zná, hledal něco nového, co by mu dalo odpověď, jak situaci řešit. „Do prdele, třikrát! Já se zblázním. Vždyť musím hrát příští zápas! Víte, jaká je moje cena? Třikrát zlomená... Ten parchant obránce! Hergot, tak proč už tu haksnu nemám dávno v sádře?!“

„Ta by vám mnoho nepomohla. Takhle komplikovaná fraktura se musí řešit operací“, - říká primář do snímku, který nastavuje proti světlu.

„Tak proč už dávno nejsem na sále? Na co čekáte?“ Primář podává snímek vedle stojící sestře, přistoupí k Lukešovi a začne mu prohmatávat zlomená místa. Lukeš při tom občas zasykne bolestí. „Na sále byste už dávno byl, kdyby to bylo možné. Víte, jakou cenu má dobrý chirurg?“

„Co to tu na mě vybalujete? Co je mi do vašich problémů. Já chci mít co nejdřív nohu v pořádku. Platím si nemocenskou a masť!“ Tak něco dělejte! A hodte s sebou!“ Za dveřmi na chodbě se začíná něco dít. Jsou slyšet vzrušené hlasy, jejichž intenzita roste. Pak se najednou rozletí dveře do pokoje a do vizity vpadají předseda Delty s trenérem. Za nimi je vidět nešťastného udýchaného recepčního, křičícího na ně: „Ale pánové, tam nesmíte! Vraťte se!“ Nakonec směrem k primáři odevzdaně krčí rameny. Než stačí kdokoliv zareagovat, předseda se vrhá přímo k primáři:

„Pane primáři, my žádáme vysvětlení! Myslím, že náš klub přispívá na tuhle soukromou nemocnici dost na to, aby se s námi podle toho jednalo. Jak máme rozumět tomu, co nám řekl náš doktor, že s léčením Lukeše budou nějaké problémy? Nemohli byste se vyjádřit jasněji!“

„Já ho musím postavit. Když ne v příštím zápase, tak rozhodně v dalším“, pustí se do primáře z druhé strany tre-

nér.

„Leju do nich tady to samý, ale z nich nic konkrétního nedostanete“, mávne našťavaně rukou Lukeš.

„Pane předsedo, že vašemu klubu vděčíme za nemalou podporu, víme a ceníme si toho. Však jste si to již mnohokrát bohatě vybrali. To vás ale neopravňuje k tomu, abyste mi takto vtrhli do vizity. To za prvé. Za druhé, ani kdyby vaše podpora byla dvojnásobná, nestačila by na krytí provozu nemocnice, a to je právě ten problém, který zřejmě nyní zkomplikuje vašemu klubu situaci. Velmi nás to mrzí, ale mnoho s tím asi neuděláme. Takhle komplikovanou frakturu, jakou má pan Lukeš, by dokázal operačně řešit jen doktor Hejný...“

„No a proč už doktor Hejný dávno neoperuje? Kde vůbec je“, rozhlíží se předseda.

„To je právě to. Odbornost doktora Hejného jsme nedokázali, pro zmíněné problémy naší nemocnice, zaplatit, a tak jsme mu museli povolit minulý týden přestup na kliniku do Vídně“, vzdychne si primář. Předseda s trenérem a fotbalistou jsou značně šokováni. První se vzpomíná na trenér: „To, to nemyslíte vážně! To je ale blbej fór.“

„To není vtip“, obrátí se jeden z doktorů k trenérovi a s ironií v hlase pokračuje, „divím se, že to překvapuje právě vás. Odmítl by snad váš klub 200 milionů za prvotřídního hráče nebo jej za ty peníze koupit?“

„No to je snad rozdíl, ne“, vloží se do toho předseda.

„Jaký rozdíl? Nám 200 mil. za přestup doktora Hejného umožnil stabilizovat situaci a léčit tak spoustu dalších pacientů. Sice si zatím neporadíme s operací komplikované zlomeniny, ale doktor Hejný nám slíbil vyškolit nového specialistu z Ukrajiny a toho budeme moci koupit jen za dva miliony. No a ty vezmeme z peněz získaných za doktora Hejného“, vysvětluje důrazně primář.

„To je zlej sen“, - kroučí hlavou Lukeš, „to snad aby mě do prdele odvezli do Vídně...“

„Obávám se, že to bude jediná možnost. Ostatně dostali jsme slib, že nám v podobných případech zatím vypomůžou. Ovšem...“

„Ovšem, co?!“, vyštěkne trenér.

„Ta operace tam, vás přijde mnohem dráž. V přepočtu asi tak 50 miliónů“, ušklibne se primář.

„To je v hajzlu! Doufám, že jste neprodali kardiologa, o mě se pokouší infarkt.“ Předseda zdrceně usedne k Lukešovi na postel a utírá si kapesníkem zpocené čelo a jen napůl vnímá hlas primáře, který dodává: „Samozřejmě, že sanitku na převoz pana Lukeše vám poskytneme zdarma.“

Za hodinu opouští sanitka s Lukešem nemocnici a míří do Vídně.

(PpR)

